

Сесія. Скільки магії в цьому клятому слові! Переживання, страх, паніка наповнюють все більше з кожним днем, що наближає нас до екзаменів. І нема нам спасіння. Але ось воно, почалося.

— Боляче?

— Ні, навіть не страшно.

Другий екзамен — фух, нарешті. Це нічого, що чотири, оцінка — це не важливо, головне, “чтоб человек хороший был”.

Третій екзамен.

— Ну як, склав?

— А? Що? А, екзамен, звичайно здав. Що там його здавати.

— Ще є?

— Та є ще два чи три, точно не пам'ятаю, скоріше б вже канікули, ото буде свято. Погуляємо!

Пройде тиждень, два, місяць, ось і травень. Досліджені і передосліджені всі пляжі міста, продегустрована вся продукція найближчих пивзаводів, п'ять днів жорстоких тортур нудьгою на базі остаточно відбили бажання продовжити “відпочинок” на розжарених пляжах Кирилівки. Так що ж робити. Ось тобі літо, ось тобі сонце, куди себе подіть? А хочеться ж розваг, яскравих вражень, ризику та пригод. Хочеться — тоді ноги в руки, взявши зекономлені кошти з потайної кишені і гайда до аеродрому.

Гроші є — добре. Нема? Тоді треба просити у батьків, але не розголошуючи для чого, бо результат може бути зовсім поганий: без грошей та ще і доведеться вислухати все, що вони про тебе думають. Ні, ще не все, тепер до лікаря. Немов партизан, ти, гордо стиснувши зуби, не зізнаєшся в наявності жодної з перелічених хвороб, а також головного болю, переломів кісток, втрати свідомості. З серйозним обличчям розповідаєш, що мріяв про цей стрибок ще з дитинства і що цей підозрілий прищик під лівим коліном ніяк не вплине на твоє самопочуття під час польоту.

Остання п'ятірка стипендії пішла на страховку і тепер ти, як справжній романтик і шукач пригод, без копійки в кишені. Відступати нікуди.

Ввечері напередодні вільноту прокурений збайдужілий інструктор, окинувши тебе критичним, претен-

зійним поглядом, киває в бік будинку, мовляв, пішли, розмова є. Ти покійно шкандибаєш за ним до приміщення зі статичною наочністю замість шпалер і катапультованим пілотом на ній (щось невиразно нагадує тобі пари з громадянської оборони). Знову лекція... Але на ній не поспиш, не помалюєш на парті, бо від неї залежить не семестрова оцінка чи галочка в заліковій книжці, а трохи більше. Твоє життя.

Так ось, парашут, виявляється, у тебе буде не один, а цілих два, основний та запасний, загалом вагою 30 кг (“не хило”).

Полетиш літаком о п'ятій ранку. Стрибати з люку літака треба подалі, бо якщо парашут зачепиться за щось, хто його зна, чи згадаєш ти ті інструкції. Як плигнеш,

рахуй до трьох та смикай за кільце. Якщо тебе більше хвилюватимуть застібки на памперсі, ніж якийсь там кільце, парашут таки відкриється через 3 секунди автоматично, але знову ж хто його зна, їх же з радянських часів ніхто не перевіряв, якщо взагалі колись перевіряв. Та не забудь висмикнути червону стрічку на запасному парашуті, як буде все гаразд, бо будеш спускатись на двох парашутах, а це, знаєш, хоч і екстремально, але часом дуже небезпечно, якщо парашути спілутаються. І по можливості збережи кільце, не кидай його на землю, а то на новачків цих кілець не розживешся.

Ну ось, далі лети, волай, співай, вірші читай, можеш уряд увесь разом обматюкати (обкласти), все одно тебе ніхто не почує. І все це секунд 180, а далі знов напруження — ноги разом, не розслабляться (тобі ж з гіпсом ходити — ну “ни к селу, ни к городу”), і приземляйся собі на здоров'я. Тільки не падай зразу ж, щасливий, на землю і не горлань: “Врятувався!” А встань пристойно, помахай ручкою, бо на тебе дивляться у ТЗК (ну труба така підзорна, дуже велика) для того, щоб визначитися, чи потрібна тобі швидка допомога.. Ось і вся підготовка.

Поспав пару годин — ну і досить, каску не забув — ну і молодець. Іди, іди, не озирайся, ми з тобою. І от тільки не треба хреститися і з маньячним обличчям повторювати: останній виліт, останній виліт. Пілоти ох як

Від сесії до сесії...

цього не люблять. Запам'ятай: не останній, а крайній.

Так, ну що, запасний парашут позаду, основний спереду? Стоп, навпаки. До літака з такою вагою не залізеши? Впихнем! Отак-то краще. Сидиш? Сиди. Ще не довго, хвилин п'ятнадцять, коло намотаємо і викинемо тебе десь у бур'яни. Ти головне обминай стовпи, антени та високовольтні проводи, і все буде гаразд. Інструктор зі злорадною посмішкою кличе тебе до себе... Звичайно зуб виривати страшніше, хто ж сперечається:

— Руки на кільце!

— На кільце, я сказав, ти чого у люк вчепився!

— Та тримаю я тебе, тримаю. Ну, ще десять секунд і... пішов!

— І... пішов!

— Та пішов вже звідси!

Далі ідуть слова, що зрозумілі без перекладу на нормальну мову.

Ой, мамочки... За що б зачепитися? Де це кляте кільце? А ось. Один, два, три — є контакт. Летимо! Зверху нормально розкритий купол, знизу земля, прийшов до тьми. Оце так кайф, всім друзям розповідь, от будуть заздрити. Люди! Як же ж це здорово!

Здорово-то здорово, але якось треба приземлитися. Добре, що кільце зі мною, ось воно рідненьке, та про червону стрічку не забудь.

Чим ближче до землі, здається, що швидкість різко починає збільшуватись, знову заповзає страх, аж в горлі пересихає. А знизу істерично волає інструктор в мегафон:

— Ноги разом! Напружити ноги!

— Розвернись по вітру!

— Ноги разом, трясця твоєї матері!

Коли ноги разом, то поламати їх дуже важко, практично неможливо. Ще мить — і земля. Ноги разом, напружити... гоп! Я на місці. Коли б не вітер, може б і встав, але тягтися волоком за куполом по багнюці — ось тепер моя доля. Добре, що приятелі допомогли, погасили купол, відстебнули.

Ну і день видався. Але тепер вже точно буде про що згадати в тяжкій навчальній днини.

Володимир Михайлович ЧВАН,
ст. викладач кафедри ГЕ

